

geen jachtvliegtuigen zouden landen in Nederland, men had ze bovendien niet.'

'Naar het *War Office* – om troepen.' De Booy wilde er de *Chief of the Imperial General Staff* spreken, generaal Ironside, en anders de *Vice-Chief*, generaal Dill.

'Deze derde leverancier was nog niet ontwaakt. Generaal Dill was op komst – wacht maar even, zei een generaal wiens naam ik vergeten ben. Generaal Dill was in minder goed humeur . . . 'Waarom heeft de Nederlandse regering niet eerder het overleg met ons geopend? Waarom is het papier dat U mij toont¹, niet tot vandaag toe bijgewerkt, waarom is het zo weinig gedetailleerd?' Een bevredigend antwoord kon ik hierop niet geven.'²

Afgezien van de *demolition parties* werd concreet die ochtend in Londen slechts geregeld, dat de Engelsen zouden trachten, met z.g. veegvliegtuigen de magnetische mijnen tot ontploffing te brengen die de Duitsers kort na *X-Zeit* in onze zeegaten uitgeworpen hadden; dat Engelse kruisers 's avonds het goudtransport zouden convoieren; tenslotte (dat was door het Algemeen Hoofdkwartier gevraagd) dat Engelse bommenwerpers in de middag aanvallen zouden doen op het vliegveld Ypenburg – waarbij aangetekend zij, dat dit bombardement op een moment uitgevoerd werd (kort na drie uur) waarop Ypenburg weer in Nederlandse handen was.³

Kon Engeland ook troepen zenden? En luchtdoelgeschut? De gezant en de marine-attaché hadden er op aangedrongen. Antwoord bleef uit – tot de gezant in arren moede de minister van oorlog, Oliver Stanley, opzocht, 'en (ik) moest daar', aldus zijn enkele weken later geschreven verslag,

'het verbijsterend antwoord in ontvangst nemen dat geen *anti-aircraft*, soldaten, materieel of geschut in Engeland waren die hulp konden bieden. Alleen *territorials* die geen gevechtswaarde hadden.⁴ Als vriend had ik hem al zo dikwijls om *anti-aircraft* gevraagd in de voorafgaande maanden zonder iets te kunnen loskrijgen dat ik op dit gebied niet speciaal teleurgesteld was. Maar dat er voor de rest ook niets was, maakte ontstellende indruk. Er was een divisie pas uit Noorwegen die men bij elkaar kon trommelen, alles was met verlof, en het zou een week duren voor men ze klaar had.'⁵

¹ Generaal Winkelmans memorandum van 23 maart 1940. ² A. de Booy: 'Herinneringen', p. 45. ³ Molenaar: *De luchtverdediging*, VIII, p. 6. ⁴ *De Territorial Army* werd in 1936 in een van de Duitse bladen 'een soort zondagsschool voor amateur-soldaten' genoemd – een beoordeling die volgens Churchill maar al te juist was (Winston S. Churchill: *The Second World War*, dl. I (1948), p. 167–68). ⁵ E. F. M. J. Michiels van Verduynen: Verslag, 3 juni 1940, over de meidagen (minist. van buitenl. zaken, archief, collectie-Michiels van Verduynen, no. 1).